
Prvá kapitola

Začiatok alebo výzva

JASON DORSEY
September, druhý ročník strednej školy

„Nebud' taký hajzel, Malcolm!“ Silno som strčil do Malcolma, až sa potkol.

„Je to normálna otázka, Dorsey. Do Nell Hawthornovej si buchnutý odjakživa. Kedy sa konečne vzchopíš a pozveš ju na rande?“ Malcolm bol jediný černochoch v našom školskom tíme, náš najrýchlejší bežec, hviezdny zadák a tretí člen nášho známeho tria spolu s rozohrávačom Kylom. Ja som bol útočník.

Malcolm bol stavaný rovnako ako ja, nízky, územčistý, svalnatý. Nosil typický afroučes v štýle sedemdesiatych rokov, ktorý si starostlivo upravoval. Zistil, že má byť jediný černochoch v belošskom futbalovom tíme, a povedal si, že by mal podľa toho aj vyzerieť.

„Si poondiati,“ provokoval ma. „Neurobíš to.“

Zagánil som naňho. „Drž hubu, Malc.“ Hádzali sme si loptu na ihrisku a čakali sme, kým sa ostatní chalani prezeľú. Obaja sme sa dostali z vyučovania skôr, pretože siestu hodinu sme mali telesnú výchovu a tréner Donald-

son nás učil telocvik. „Nie som poondiaty. Len sa zatiaľ nenaskytila tá správna príležitosť. Po prvé, je to Kylvova najlepšia priateľka. Nevie, ako by na to zareagoval. Okrem toho, vieš, čo sa stalo medzi pánom Hawthornom a Aaronom Swarnickim. Dal by ma vykastrovať, keby som ju pozval na rande. Len pred týždňom mala šestnásť.“

„Čo znamená, že si mal týždeň na to, aby si si to naplánoval. No tak, Jason. Len sa netvár. Fňukáš už od siedmej triedy, ako veľmi chceš Nell. Teraz máš príležitosť.“ Hodil mi loptu a potom sa cikcakovito rozběhol po trávniku. Namieril som naňho loptu, ale ani zďaleka som ho netrafil. „Doriti, nie si rozohrávač, Jason. Serieš ma.“

„Ty by si hodil lepšie? Netrafil by si ani vráta na stodole.“

Hodil do mňa loptu, tvrdo ma zasialhol do hrude. „Stavím sa, že by som trafil Nellinu riť z päťdesiatich metrov.“

Vedel som, že ma provokuje, ale zabralo to. „Nehovor o nej takto, ty sráč.“ Hodil som mu naspäť loptu a napodobnil som jeho pohyb. Prudko som zahol vpravo a šprintoval niekoľko metrov. Potom som sa obrátil, aby som zachytil loptu.

„Doriti, tak sa vzchop. Pozvi jej riť na rande.“ Malcolm hodil loptu a tá mi pristála v náruči. Malcolm hádzal lepšie než ja, ale nikdy by som to nepripustil.

„Pozvem,“ odvetil som. „Pozvem, keď budem pripravený.“

V tej chvíli vybehli na ihrisko Blain, Nick, Chuck a Frankie. Svoje pomôcky nahádzali bez ladu a skladu na hromadu na kraji. Hodil som loptu Frankiemu, ktorý ku mne vyrazil a strčil si ju pod lakeť. Nechal som ho predbehnúť ma, potom som ho bez problémov dobehol a tvrdým zá-

sahom zboku som ho zrazil k zemi. Obaja sme sa neskôr smiali, ale keď sme do seba narazili, Frankiemu sa nedarilo vstať a lapal dych.

„Si príliš zbabelý, Dorsey.“ Frankie si pritisol päšť na rebrá a zvíjal sa. „Dočerta, človeče. Myslím, že mám pomliaždené rebro. Nemám na sebe ochranné veci, kamoš, upokoj sa.“

„Padavka. Neznesieš, keď ťa zložia na zem? Možno by si mal skúsiť párkrát naozaj hrať, vydržať, keď útočníkovi skutočne bránia v hre. Azda ti to pomôže trochu zmužnieť, ty zasratý tučniak.“ Uškrnul som sa naňho, lebo sme obaja vedeli, že Frankie zodpovedal za moju ochranu, keď vyštartujem. Bol veľmi dobrý hráč a jeden z mojich najlepších priateľov, teda po Kylovi a Malcolmovi.

„Hej, hej, ja som tučniak a ty si nežná víla v črievičkách.“ Naznačil, že na mňa útočí, potom ma schmatol okolo krku a stisol. Frankie bol obrovský, skutočný mamut. Ako sedemnásťročný meral viac než stoosemdesiat centimetrov a vážil takmer stodesať kíľ. Bol to typ človeka, ktorý na prvý pohľad vyzerá tučný, ale keď vás zrazí k zemi, uvedomíte si, že to bolo stodesať kíľ pevných svalov. „Možno by si mal prestať skákať po ihrisku ako veveřica a snažiť sa viac blokovať svoju detskú riť.“

Zalupal som po dychu, keď ma stisol, a musel som mu dať päšťou do rebier, aby ma pustil. Blain, ochranca a zmierovateľ tímu, nás oboch odstrčil nabok.

„Kašlite na to, chalani. Viete, že tréner je niekde nablízku.“

„Drž hubu, Blain!“ vykriekli sme jednohlasne s Malcolmom a Frankiem.

„Vráťme sa k tomu, že si príliš poondiaty, aby si pozval Nell na rande,“ nedal sa Malcolm.

„Čo keby sme sa na to vykašľali?“ Hodil som loptu cez ihrisko Chuckovi, útočníkovi z druhej línie. Chytil ju a hodil Nickovi, ďalšiemu útočníkovi.

„Vyzývam ťa, aby si to urobil,“ precedil cez zuby Frankie. „Vyzývam ťa dvojnásobne.“

Zasmial som sa. „To čo má byť? Vyzývaš ma dvojnásobne? Čo to znamená?“

Frankie na mňa zarezal. „Hej, vyzývam ťa, aby si pozval na rande Nell Hawthornovú. Je mi na grc z toho, ako sa tajomne tváriš, akoby si do nej vôbec nebol buchnutý. Okrem nej a Kyla to vedia všetci. Urob niečo, alebo drž hubu.“

„Zvyšujem stávkku,“ pridal Malcolm. „Stavím sa o sto dolárov, že to neurobiš.“

„To je hlúposť. Nebudem prijímať nijaké stávky ani výzvy. Je to moja kamarátka. Pozvem ju na rande, keď budem pripravený.“ Navliekal som si chrániče v snahe skryť rozpaky.

„Hej, je tvoja kamarátka, pretože si sa dostal do zóny priateľstva.“ Presne taký bol Malcolm. Bastard.

„Nedostal som sa do zóny priateľstva.“ Zbytočne som si zaväzoval šnúrkky. Šklbal som nimi tak silno, až ma zbolela noha. Musel som ich uvoľniť a zaviazať znova.

Malcolm ma vždy dokonale prečítal. „Áno, dostal si sa tam a vieš o tom.“ Obrátil sa ku mne zoči-voči. „Sto doláčov. Konaj, alebo drž hubu.“

Odstrčil som ho, ale znova sa predomňa postavil a strčil ma. „Doriti, o to sa s vami nestavím, debili!“ vyhrkol som.

„Pretože si strachopud,“ povedal Frankie.

To vyvolalo vlnu smiechu u všetkých útočníkov, ktorí sa okolo nás zhromaždili.

„Strachopud?“ napodobil som ho posmešne. „Naozaj si to povedal?“

Frankie sa ku mne pomaly priblížil. Naparoval sa ako kohút a bol pripravený zraziť ma k zemi. „Hej, povedal. Pretože presne to si.“

Stál som pred ním, ale obaja sme vedeli, že by som sa nikdy neodvážil zaútočiť na Frankieho. Obaja by sme skončili v nemocnici. „Nebojím sa,“ precedil som cez zuby, ale nebola to pravda.

Pravda bola taká, že som sa naozaj bál. Kamarátil som sa s Nell Hawthornovou od tretej triedy a takmer rovnako dlho som bol do nej buchnutý. Frankie mal pravdu, keď povedal, že to vedia všetci okrem nej a Kyla. Kyle to mohol vedieť, ale asi sa rozhodol nevšímať si to. Úprimne povedané, nebol som si istý.

Keď ste do niekoho zamilovaní takmer desať rokov, netrúfnete si pozvať ho na rande. Tá predstava ma priam desila. Na druhej strane som vedel, že ak neprijmem stávkku, budem terčom posmechu celého futbalového tímu.

„Dočerta! Tak fajn. Zajtra ju pozvem na rande.“ Bolo mi zle z myšlienky, že ma do toho dotlačili, ale vedel som, že by som to inak nikdy neurobil. „Všetci mi budete po zajtrajšom tréningu poriadne platiť.“

Frankie s Malcolmom mi podali ruku, v skutočnosti sa stávky zúčastnili len oni dvaja.

Na tréningu som bol ako robot, rozohrával som a chytal loptu bez toho, aby som skutočne premýšľal. Môj mozog

pracoval na milión obrátok za minútu, striedavo som plánoval, čo poviem, a bál som sa, že to dopadne zle.

Keď som ďalší deň prišiel do školy, mal som nervy v ťahu. Priťažilo mi aj to, že sa otec včera skôr vrátil z práce a riadne si ma podal. Chrbát aj rebrá som mal samú modrinu, ale už som si na to zvykol. Vraj ma to posilní, vravieval otec. Veď je to len pre moje dobro. Svojím spôsobom mal pravdu. Naozaj ma to posilnilo.

Nijaký pád na zem nebolel tak ako jeho päste.

S Nell som mal spoločnú štvrtú hodinu o západnej civilizácii, piatu hodinu o vláde USA. Plánoval som do toho ísť cez prestávku. Podídem k jej skrinke a opýtam sa, keď si budeme vymieňať knihy. Stál som pred triedou pani Hastingsovej a čakal, kým sa pred piatou hodinu ukáže Nell. Musel som sa zvnútra uhryznúť do líca, aby som skryl chvenie. V tej chvíli ku mne priskočil Malcolm a zo žartu ma štuchol svalnatým ramenom do boku. Zasiahol ma rovno do modriny. Odstrčil som ho a nasilu som sa zasmial. Vtedy okolo nás prešiel hipisák Šťastný Harry, ktorý robieval dozor na chodbe, a veselo zvolal: „Prestaňte, chalani!“

Šťastný Harry sa kamarátil so všetkými. Vyzeral ako John Lennon, mal dlhé pochlpené hnedé vlasy, zanedbanú bradu a okrúhle okuliare. Fajčil ako v šesťdesiatych rokoch a aj mentálne asi patril do toho obdobia. Bol bratom riaditeľa Bowmana a väčšinou bol pokojný, milý a usmieval sa. Nikdy nemusel niekomu niečo hovoriť dvakrát, pretože aj tí najdrsnejší chalani mali Harryho radi.

„Takže to skúsiš po hodine, čo?“ opýtal sa Malcolm dôverným šeptom a zamával trikrát zloženou stodolárovou bankovkou medzi ukazovák a prostredníkom.

Načiahol som sa k bankovke, ale uhol sa. „Áno, urobím to,“ odvetil som. „Príď k našim skrinkám medzi štvrtou a piatou hodinou.“

Prešiel som si rukou po boku, kde sa mi na rebrách rozlievala fialovožltá modrina veľkosti grapefruitu, a po mieste na chrbte, kam ma zasiahol Malcolm.

Vtom sa za mnou ozval Kylov hlas: „Otec si ťa zase podal?“

Kyle bol jediný človek okrem mojej mamy, ktorý vedel, že ma otec bije. Donútil som ho však, aby mi sľúbil, že to nikomu nepovie. Reči by k ničomu neviedli, pretože otec bol náčelníkom polície v našom meste. Zakamufloval by akýkoľvek oznam a zastrašil prípadných sociálnych pracovníkov, keby mu stáli v ceste. Stalo sa to už aj predtým. Urobil som chybu: v ôsmej triede som povedal telocvikárovi, že modrinu na bruchu mám od otca, a učiteľ zavolał sociálneho pracovníka. Do týždňa učiteľa telocvikú presunuli do iného okresu a sociálneho pracovníka prepustili.

Týždeň som nechodil do školy, vraj pre chorobu. V skutočnosti som mal také bolesti, že som nemohol vstať z postele. Modriny mi zmizli asi po mesiaci. Nikdy viac som sa nepokúsil niekomu to povedať. Trávil som toľko času v škole, na tréningoch alebo u Kyla, koľko som len mohol. Robil som čokoľvek, len aby som sa otcovi vyhol. Vyhovovalo mu to, lebo vraj nikdy nechcel mať deti. Tvrdil, že to bolo preňho sklamanie. Dostal som sa na univerzitu, ale aj tak to bolo preňho sklamanie. Aj keď som pokoril väčšinu okresných rekordov počas jedného semestra v prvom ročníku, bol som preňho len neužitočný sráč. Neprekonal som otcov rekord, a to bolo jediné, na čom záležalo.

Otec bol na strednej škole tri roky po sebe v celoštátnej

lige, potom hral v útočnickej pozícii za Michigan a uznávali ho ako jedného z najlepších hráčov školského futbalu. Lanáрили ho aj do tímov Kansas City Chiefs, Minnesota Vikings a New York Giants. Na prvom zápase s Giants si však roztrhol kolenný väz a tým sa jeho kariéra skončila. Vrátil sa do svojho rodného Michiganu a vstúpil do policajného zboru ako zatrpknutý človek. Počas prvej vojny v zálive vstúpil do armády a dvakrát slúžil v pechote. Domov sa vrátil ešte horší, ako bol predtým.

Rád si po práci vypil a rozprával mi strašidelné príbehy. Na rozdiel od väčšiny vojnových veteránov otec rád rozprával o svojich skúsenostiach, ale iba mne a len keď bol pod parou. Rozprával mi, ako zastrelili jeho kamarátov, ako ich míny vyhadzovali do vzduchu, ako ich zasiahli ostreľovači a granátometry. Ak som sa pokúšal odísť, nepustil ma. Aj keď sa otec opil, stále mal dosť sily. Zranenie kolenného väzu ho síce vyradilo z profesionálnej futbalovej kariéry, ale nepripravilo ho o zvyšok fyzických síl. Vypínal sa predom mnou ako veža. Bol odo mňa o niekoľko centimetrov vyšší, mal širokáske plecia, mohutné bicepsy, vyrysované predlaktia a nakrátko ostrihané spotené prešedivené vlasy. Mal rýchle tvrdé päste, a aj keď bol opitý, mieril presne. Vedel, kam udrieť, aby to spôsobilo čo najväčšiu bolesť. Zlepšil som sa v blokovani a uhýbaní a otec ma v tom podporoval. Chcel zo mňa mať chlapa, bojovníka. Chlapi vraj necítia bolesť. Chlapi môžu odohrať zápas s pomliaždenými rebrami a poudieranými obličkami. Chlapi neplačú. Chlapi nehovoria. Chlapi lámu rekordy.

Kyle o všetkom vedel, rozumel tomu ako každý, kto niečím takým neprešiel, a mlčal.

„Áno, ale nič mi nie je.“ Nenávidel som súcit.

S Kylom sa nám stretli pohľady. Prezrel si ma, odhadoval. Vedel to, čo by som ja nikdy nepriznal: že mám bolesti. Preto radšej sám zhodnotil, ako som na tom zle. „Si si istý? Tréner chce, aby sme dnes na tréningu stepovali.“

„Doriti,“ zamrmlal som.

Počas stepovania zvyčajne tréner alebo rozohrávač hádže loptu lapačovi na druhej strane, ktorý sa usiluje loptu chytiť na kraji hracieho poľa. Stepuje, aby ostal za líniou jednou alebo oboma nohami. Tréner rád robil tieto cvičenia s plným nasadením, aby som sa naučil chytať, zatiaľ čo sa mi v tom obranca snaží zabrániť. To znamená, že väčšinu tréningu na mňa znova a znova útočia. Uvedomil som si, že s pomliaždenými rebrami budem rád, ak dokážem napokon odísť z ihriska na vlastných nohách.

„Jasné,“ prehodil som. „V piatok hráme s Brightonom a chalani si ma budú chcieť podať. Musím trénovať.“

Kyle len pokrútil hlavou. „Si tvrdohlavý ako baran.“

Zasmial som sa. „Áno, no som aj najlepší útočník v celom štáte. Aj to je výsledok otcovho tréningového programu.“ Vo vzduchu som prstami naznačil úvodzovky.

„Aké slovo včera použil pán Lang, keď hovoril o Sparťanoch a o tom, ako trénovali bojovníkov?“ Kyle vytiahol z rukosaku proteínovú tyčinku, otvoril ju a odlomil mi polovicu.

„Agoge,“ odpovedal som.

„To je ono,“ povedal Kyle a nahlas prežúval. „Len predstieraj, že si Sparťan a trénuješ v agoge.“

„Nemyslím. Nebola to budova,“ odvetil som a jedol svoju polovicu. „Bol to skôr životný štýl, program. Presne tak. Mike Dorsey, spartánský tréner agoge.“

„Zase ťa budem musieť odvieť z ihriska?“ opýtal sa Kyle zo žartu.

„Pravdepodobne,“ odvetil som.

„Po tréningu pôjdeme teda do bunkra.“ Kyle vykročil na hodinu chémie na druhom konci školy. Ponáhľal sa, aby nemeškal.

„To znie dobre,“ zavolať som za ním.

Bunker bolo miesto v lese za naším domom. Stál tam starý dub rozŕatý bleskom, s veľkými širokými vetvami nízko nad zemou, ktoré tvorili akýsi prístrešok. V priebehu rokov sme s Kylom premenili to miesto na bunker, zviazali sme konáre, staré dosky a kúsky plechu zo smetiska sme pripevnili okolo hrubého kmeňa, takže vznikol uzavretý priestor. Navláčili sme tam staré stoličky, nejaké debny, dokonca starú ošúchanú pohovku. Bolo to naše tajomstvo a aj keď už sme boli starší, hanbili sme sa, že máme tajný bunker, a tak sme to držali v tajnosti. Môj bratranec Doug raz nejakým spôsobom ukradol niekoľko prepraviek lacného piva a zopár z nich mi dal, takže sme s Kylom často spolu chodili do bunkra piť.

Pre mňa bol bunker predovšetkým miesto, kam som mohol ísť, aby som unikol otcovi. Niekoľkokrát som tam dokonca prespal a pre istotu som nechával v jednej z debien starú vlnenú deku.

Rozhovor s Malcolmom a potom s Kylom trval takmer sedem minút, ktoré ostávali do piatej hodiny. Preto ma prekvapilo, že sa Nell ešte neukázala pred triedou. Asi by ma porazilo, že som sa tak vyhecoval, aby som ju pozval na rande, a ona by neprišla na hodinu.

Napokon sa objavila, vlasy mala voľne rozpustené na ple-

ciach a široko sa usmievala. Vedľa nej z jednej strany kráčala Becca, z druhej Jill. Tieto tri dievčatá boli podľa mňa najpríťažlivejšie na celej škole a nikdy som sa nevedel rozhodnúť, ktorá z nich je najviac sexi. Väčšinou to záviselo od mojej nálady. Nell som poznal najlepšie, pretože som často o nej sníval, ale Becca bola svojím spôsobom rovnako príťažlivá.

Bola nižšia a oblejšia ako Nell, mala dlhé a také kučeravé vlasy, až vytvárali hustú masu poddajných prstencov. Nelline vlasy mali odtieň dokonalej blond. Beccina pokožka bola farby tmavého karamelu, zatiaľ čo Nellina bola ako porcelán, bledá a svetlá. Nell bola spoločenská a veselá, Becca tichá a veľmi plachá, no neuveriteľne múdra.

Jill sa popri Becce a Nell takmer strácala. Keby ste sa opýtali na môj názor, nemohla im jednoducho konkurovať. Ak ste sa na ňu pozreli, keď bola sama alebo s inými dievčatami, rozhodne bola sexi, ale bola iná liga než Nell a Becca. Jill bola ako bábika Barbie, naozaj. Vysoká, neskutočne proporčná, s prirodzene blond vlasmi a modrými očami. Bolo to najsladšie dievča, aké ste mohli stretnúť. Viem, chalani by nemali používať výraz sladká, ale jej to jednoducho sedelo. Jill bola sladká ako lyžička cukru. Stereotypná blondínka, neuveriteľne hlúpa a svojím spôsobom povrchná, no kamarátkam verná až za hrob, čo sa mi na nej páčilo.

Bolo ako to scéna z *High School Musical*: tri najkrajšie baby na škole kráčajúce bok po boku po slnkom zaliatej chodbe. Nell uprostred – všetci na ňu upierali zrak, obdivovali ju, hovorili o nej. Zastala rovno predomnou, s úsmevom ma pozdravila a ja som skamenel a neprítomne na ňu civel.

Nieko do mňa zozadu prudko strčil, aby ma vytrhol zo zasnenia. Malcolm sa pri mne potkol a zakašľal. „Moja chyba, kamoš. Nevidel som ťa.“ Kývol Nell a ostatným. „Hej, baby, ako? Dnes vyzeráte skvele. Sú bombové, však, Jason?“ Malcolm sa pri babách väčšinou snažil byť vtipný.

Pozrel som naňho a potom som obrátil zrak k Nell. „Hej, Nell. Ako sa máš?“ Trápne. Trápne. Neskutočne trápne.

Usmiala sa na mňa. „Ahoj, Jason.“

Becca s Jill prešli ďalej k svojim skrinkám. Toto miesto, chodba humanitných vied na prvom poschodí pri jedálni a príľahlý dvor boli hlavným ohniskom spoločenského života našej školy. Tu sa odohrávalo všetko. Tu sa pozývali dievčatá na rande, chalani vyzývali do bitiek, rozchádzali sa tu páry. Ak ste boli obľúbení, bolo to miesto, kde ste sa stretávali a boli na očiach, kde ostatných súdili hlavní predstavitelia rôznych skupiniek. Samozrejme, ako jedna z hviezd futbalového tímu som ju musel pozvať na rande práve tam. Nell bola síce obľúbená, ale bola typ dievčaťa, ktoré nemalo svoju skupinku. Vychádzala so všetkými, pretože bola krásna, múdra a okrem toho dcéra druhého, po Kylovom otcovi najvplyvnejšieho muža v meste. Zároveň bola Kylovou najlepšou priateľkou. Kyle bol, pravdaže, kráľ na našej škole. Hviezdny rozohrávač, v šestnástich rokoch sa dostal do celoštátnej ligy. Bol syn senátora a vyzeral tak dobre, až to bolo hlúpe. Mal dokonalý život. Najlepší kamarát s najsexi priateľkou na škole, bohatý, pekný, obľúbený, vyšportovaný, dieťa skvelých rodičov. Dokonca mal super auto, klasické Camaro SS, ktoré jeho brat prerobil a potom mu ho nechal, keď v sedemnástich odišiel z domu. Jediný dôvod, prečo som Kyla

nemohol nenávidieť, bol fakt, že bol môj najlepším kamarátom a poznal som ho od škôlky. Mohol som všetkým porozprávať historku, ako sa v tretej triede pocikal, ale kvôli nemu som mlčal.

Všetci na mňa uprene pozerali. Vedeli, že niečo sa chystá. Malcolm a Frankie asi každému, koho poznali, vyzvoniť, že sa chystám pozvať Nell na rande, takže celý dav žiakov stál na chodbe a ani sa nepokúšal predstierať, že nepočúva.

Nemohol som už cúvnuť. Dokelu.

Prehltol som hrču v hrdle a zovrel svoje trasúce sa ruky v päste. „Vieš, Nell, tak som premýšľal, či dnes nechceš ísť so mnou von. O siedmej?“ Hlas sa mi nezatriasol ani nepreskočil, znel celkom prirodzene.

Nelline oči sa rozšírili a prekvapene sa nadýchla, potom vzrušene zvyškla. „Áno! Teda, áno, jasné. Veľmi rada. Kam pôjdeme?“

Chvalabohu, že som sa na to už trochu pripravil. „Myslel som, že do Brava.“

Znova sa usmiala. Bolo to drahé miesto a bolo potrebné dopredu si ho rezervovať, najmä v piatok večer. Mal som s otcom dohodu: ja sa zameriam na svoje známky a futbal a on sa postará, aby som nemusel pracovať. Dostával som dvestodolárovú odmenu za každú hru, ktorú sme vyhrali, a dvadsať dolárov za každý môj touchdown. Náš tím v tomto roku zatiaľ neprehral a ja som šesťkrát skóroval v štyroch zápasoch, ktoré sme odohrali.

Otec naozaj chcel, aby som bol vo futbale čo najúspešnejší. Víťazstvo bolo prvoradé, predstihlo ho hádam len to, aby som bol skutočný chlap.